

ΜΕ ΤΑ ΣΠΑΡΓΑΝΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

- **Χρυσοστομική γραφή για το παράδοξο μυστήριο της εν χρόνω και εν τόπω κατά σάρκα γεννήσεως του Κυρίου Ιησού Χριστού.**

Όταν κάποιος αναλογισθεί την παραδοξότητα του όντως ακατάληπτου και απειρινόητου μυστηρίου της Θείας Οικονομίας, ήτοι της ασπόρως και απειράνδρως ενσαρκώσεως και ενανθρωπήσεως του ασάρκου Υιού και Λόγου του Θεού, αντιλαμβάνεται, όσο είναι δυνατόν κατά τα πεπερασμένα όρια της ανθρωπίνης λογικής, ότι η πίστη τιμά και σκέπει το μυστήριο της του Χριστού γεννήσεως για την οποία ο θεοφόρος Πατήρ της Εκκλησίας Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος δηλώνει ότι δεν υπάρχουν λόγοι για να το περιγράψουν και πολύ περισσότερο για να το ερμηνεύσουν. Όταν όμως παρά τους ενδιασμούς του αποπειράται ο ίδιος να ομιλήσει περί του μυστηρίου της θείας ενανθρωπήσεως και ειδικότερα στον θεόπνευστο και θεσπέσιο λόγο του «*Εις το Γενέθλιον του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού*», συγκλονίζει τον μελετητή και εν γένει αναγνώστη ο ιδιαίτερος τρόπος με τον οποίο αναφέρεται στο γεγονός ότι ενώπιον του θείου βρέφους εστάθη και ίσταται διαχρονικώς ανά τους αιώνες και έως της συντελείας των αιώνων άπασα η ανθρωπότητα, κάθε τάξης και θέσεως άνθρωποι, δίκαιοι ή αμαρτωλοί.

Η παραδοξότητα του ανεκφράστου μυστηρίου της θείας ενανθρωπήσεως επιτείνεται έτι περισσότερο διότι ενώπιον της ανθρωπότητος δεν ίσταται ένας περίλαμπρος και πανίσχυρος Βασιλεύς, αλλά ένα βρέφος, δηλαδή το πλέον αδύναμο πλάσμα όπως είναι ένα νεογέννητο μωρό, το οποίο όμως καταλύοντας πάσα φυσική νομοτέλεια προσέλαβε άπασα την ανθρώπινη φύση προκειμένου να ανυψώσει από την φθοροποιό πτώση τον χοϊκό και κτιστό άνθρωπο. Αυτό το θείο βρέφος υποστασιοποιεί το θεανδρικό πρόσωπο του Σωτήρος και λυτρωτού Ιησού Χριστού, ο οποίος εταπείνωσε εαυτόν καταδεξάμενος να γεννηθεί τέλειος άνθρωπος, πλην αμαρτίας υπάρχων, για να σώσει την φθαρτή και θνητή ανθρώπινη φύση, να την θεοποιήσει και να την αφθαρτοποιήσει.

Πολλές φορές γεννάται αυθορμήτως και σε πολλούς το ερώτημα πώς μπορεί άπασα η ανθρωπότητα, όλοι ανεξαιρέτως οι άνθρωποι, να αποδεχθούν την αναξιότητά τους και να σταθούν ενώπιον ενός εξωτερικώς και εξ όψεως αδυνάμου σπαργανωμένου βρέφους, το οποίο άνευ κοσμικής ισχύος τον μόνο πλούτο που διαθέτει είναι τα ευτελή σπάργανα του; Θα πρέπει μάλιστα να αναλογισθούμε σοβαρά εάν άραγε δύναται να σταθεί επαξίως και χωρίς να ελέγχεται κατά την συνείδησή της άπασα η ανθρωπότητα ενώπιον του ιδίου του δημιουργού της, ο οποίος ενσαρκώθηκε και ενηθρώπησε τιμώντας και σώζοντας το φθαρτό και υποκείμενο στην θανατηφόρο αμαρτία ανθρώπινο γένος, όταν ωσάν σε κάτοπτρο στους οφθαλμούς αυτού του μωρού καθοράται και αντικατοπτρίζεται όλη η κτιστή δημιουργία με τις ανομολόγητες και ομολογημένες πτώσεις της και τις σκοτεινές όψεις της, τις οποίες μόνο αυτός ο νηπιάσας Θεός, ο όντως προ αιώνων Θεός, γνωρίζει και μάλιστα από καταβολής κόσμου και έως τα έσχατα. Παρότι δε αυτό το σπαργανωμένο θείο βρέφος είναι ο πάντων δημιουργός και παντογνώστης Θεός μέχρι μάλιστα και της πλέον απόκρυφης πτυχής της ζωής εκάστου ανθρώπου, καθώς και ο τελικός απροσωπόληπτος κριτής των πάντων στα έσχατα, εντούτοις είναι το μοναδικό πρόσωπο το οποίο εξ απείρου αγάπης δέχεται και

αποδέχεται, άνευ αποκλεισμών και περιθωριοποιήσεων τους πάντες, ακόμη και τους αρνητές και διώκτες του, τους οποίους σπαργανώνει εν αγάπη σωστική και τους μεταμορφώνει ανακαινιστικά και αγιαστικά.

Πάσα ανισότητα καθαιρείται ενώπιον αυτού του σπαργανωμένου βρέφους όπου άπαντες ιστάμεθα επί ίσοις όροις άνευ τίτλων και διακριτικών, που είναι τα πάντων ευτελέστερα του κόσμου, εάν αναλογισθούμε ότι αντικρίζουμε τον ενσαρκωθέντα και ενανθρωπήσαντα Θεό και μάλιστα ως έναν από εμάς συνάνθρωπο, τον όντως αληθή και πλήρη άνθρωπο, ο οποίος ανυψώνει την ανθρώπινη φύση στην προ της πτώσεώς μας ωραιότητα, στο «*αρχαίον κάλλος*».

Ο θεόπνευστος Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος υπομνηματίζοντας το όντως παράδοξο και παράξενο τούτο μυστήριο της θείας ενσαρκώσεως και ενανθρωπήσεως αναφέρεται στο αληθώς κοσμοσωτήριο αυτό γεγονός, το οποίο ως αποκάλυψη του σχεδίου της Θείας Οικονομίας για την λύτρωση του κτιστού και χοϊκού ανθρώπου, συγκεντρώνει περίξ του σπαργανωμένου θείου βρέφους άπαντες τους ανθρώπους όλων των αιώνων και των εποχών, ασήμους και επιφανείς, δικαίους και αμαρτωλούς, οι οποίοι ιστάμενοι ενώπιον του νηπιάσαντος Θεού καθορούν την ενσαρκωμένη και σώζουσα αλήθεια και αντιλαμβάνονται ότι αυτό το εξ όψεως αδύναμο και σπαργανωμένο ευτελώς βρέφος είναι ο κριτής των πάντων και δικός τους κριτής, δικός μας κριτής, η όντως αμετάθετη και αμετάπτωτη αΐδιος ελπίδα πάντων των εθνών, γράφων τα εξής θεσπέσια:

«Μυστήριο παράξενο και παράδοξο αντικρύζω. Βοσκών φωνές φθάνουν στ' αυτιά μου. Δεν παίζουν σήμερα με τις φλογέρες τους κάποιον τυχαίο σκοπό. Τα χείλη τους ψάλλουν ύμνο ουράνιο.

Οι άγγελοι υμνολογούν, οι αρχάγγελοι ανυμνούν, ψάλλουν τα Χερουβείμ και δοξολογούν τα Σεραφείμ. Πανηγυρίζουν όλοι, βλέποντας τον Θεό στη γη και τον άνθρωπο στους ουρανούς.

Σήμερα η Βηθλεέμ μιμήθηκε τον ουρανό: Αντί γι' αστέρια, δέχθηκε τους αγγέλους, αντί για ήλιο, δέχθηκε τον Ήλιο της δικαιοσύνης. Και μη ζητάς να μάθεις το πώς. Γιατί όπου θέλει ο Θεός, ανατρέπονται οι φυσικοί νόμοι.

Εκείνος το θέλησε και το έκανε. Κατέβηκε στη γη και έσωσε τον άνθρωπο. Όλα συνεργάσθηκαν μαζί του γι' αυτό τον σκοπό.

Σήμερα γεννιέται Αυτός, ο οποίος υπάρχει αιώνια και γίνεται αυτό που ποτέ δεν υπήρξε. Είναι Θεός και γίνεται άνθρωπος. Γίνεται άνθρωπος και πάλι Θεός μένει.

Όταν γεννήθηκε, οι Ιουδαίοι δεν δέχονταν την παράδοξη γέννησή Του: Από την μία οι Φαρισαίοι παρεμύγευαν τα ιερά βιβλία και από την άλλη οι γραμματείς δίδασκαν άλλα αντί άλλων. Ο Ηρώδης πάλι ζητούσε να βρεί το νεογέννητο Βρέφος όχι για να το τιμήσει, αλλά για να το θανατώσει.

Ε, λοιπόν, όλοι αυτοί σήμερα τρίβουν τα μάτια τους, βλέποντας τον Βασιλέα του ουρανού να βρίσκεται στη γη με ανθρώπινη σάρκα, γεννημένος από παρθενική μήτρα.

Και ήλθαν οι βασιλείς να προσκυνήσουν τον επουράνιο Βασιλέα της δόξης.

Ήλθαν οι στρατιώτες να υπηρετήσουν τον Αρχιστράτηγο των ουρανίων Δυνάμεων.

Ήλθαν οι γυναίκες να προσκυνήσουν Εκείνον, ο οποίος μετέβαλε τις λύπες της γυναίκας σε χαρά.

Ήλθαν οι παρθένες να προσκυνήσουν Εκείνον, ο οποίος δημιούργησε τους μαστούς και το γάλα, και τώρα θηλάζει από Μητέρα Παρθένο.

Ήλθαν τα νήπια να προσκυνήσουν Εκείνον, ο οποίος, έγινε νήπιο για να συνθέσει δοξολογικό ύμνο «από τα στόματα των νηπίων» (Ψαλμ.8,3).

Ήλθαν τα παιδιά να προσκυνήσουν Εκείνον, τον οποίον η μαρία του Ηρώδη τα ανέδειξε σε Πρωτομάρτυρες.

Ήλθαν οι ποιμένες να προσκυνήσουν τον καλό Ποιμένα, ο οποίος θυσίασε την ζωή Του για χάρη των προβάτων.

Ήλθαν οι ιερείς να προσκυνήσουν Εκείνον, ο οποίος έγινε αρχιερέυς, όπως ο Μελχισεδέκ (Εβρ.5,10).

Ήλθαν οι δούλοι να προσκυνήσουν Εκείνον, ο οποίος έλαβε δούλου μορφή, για να μετατρέψει την δουλεία μας σε ελευθερία.

Ήλθαν οι αλιείς να προσκυνήσουν Εκείνον, ο οποίος τους μετέβαλε σε «αλιείς ανθρώπων» (ΜΘ.4,19).

Ήλθαν οι τελώνες να προσκυνήσουν Εκείνον, ο οποίος από τους τελώνες ανέδειξε Ευαγγελιστή.

Ήλθαν οι πόρνες να προσκυνήσουν Εκείνον, ο οποίος παρέδωσε τους πόδες του στα δάκρυα μιάς πόρνης.

Κοντολογίς, ήλθαν όλοι οι αμαρτωλοί να δουν τον Αμνό του Θεού, ο οποίος σηκώνει στους ώμους Του την αμαρτία του κόσμου:

Οι μάγοι για να Τον προσκυνήσουν.

Οι ποιμένες για να Τον δοξολογήσουν.

Οι τελώνες για να Τον κηρύξουν.

Οι πόρνες για να Του προσφέρουν μύρα.

Η Σαμαρείτισσα για να ξεδιψάσει.

Η Χαναναία για να ευεργετηθεί.

Αφού λοιπόν όλοι σκιρτούν από χαρά, θέλω και εγώ να σκιρτήσω, θέλω να χορέψω, θέλω να πανηγυρίσω. Δίχως κιθάρα, δίχως αυλό, δίχως λαμπάδες αναμμένες στα χέρια μου. Πανηγυρίζω κρατώντας, αντί γι' αυτά, τα σπάργανα του Χριστού. Αυτά είναι η ελπίδα μου, αυτή η ζωή μου, αυτά η σωτηρία μου, αυτά ο αυλός μου, αυτά η κιθάρα μου. Γι' αυτό τα έχω μαζί μου: Για να λάβω από την δύναμή τους δύναμη, για να φωνάξω μαζί με τους αγγέλους, «δόξα στον ύψιστο Θεό», και με τους ποιμένες, «και ειρήνη στη γη, ευλογία στους ανθρώπους» (ΛΚ.2,14).

...Κατάπληξη με γεμίζει το θαύμα!

Παιδί βλέπω τον προαιώνιο Θεό!

Σε φάτνη αναπαύεται, Αυτός που έχει θρόνο τον ουρανό!

Χέρια ανθρώπινα αγγίζουν τον απρόσιτο και ασώματο!

Με σπάργανα είναι σφιχτοδεμένος, Αυτός που σπάει τα δεσμά της αμαρτίας!

Όμως... τούτο είναι το θέλημά Του: Την ατιμία να μεταβάλει σε τιμή. Με δόξα να ντύσει την ευτέλεια και την προβολή σε αρετή να μεταπλάσει.

Πήρε το σώμα μου. Μου προσφέρει το Πνεύμα Του. Μου χαρίζει τον θησαυρό της αιώνιας ζωής, παίρνοντας αλλά και δίνοντάς μου: Παίρνει την σάρκα μου για να με αγιάσει. Μου δίνει το Πνεύμα Του για να με σώσει..

Ελάτε λοιπόν να εορτάσουμε! Ελάτε να πανηγυρίσουμε! Είναι παράξενος ο τρόπος της εορτής-όσο παράξενος είναι και ο λόγος της γεννήσεως του Χριστού.

Σήμερα λύθηκαν τα μακροχρόνια δεσμά.

Ο διάβολος ντροπιάσθηκε.

Οι δαίμονες δραπέτευσαν.

Ο θάνατος καταργήθηκε.

Ο παράδεισος ανοίχθηκε.

Η κατάρα εξαφανίσθηκε.

Η αμαρτία διώχθηκε.

Η πλάνη απομακρύνθηκε.

Η αλήθεια αποκαλύφθηκε.

Το κήρυγμα της ευσεβείας ξεχύθηκε και διαδόθηκε παντού.

Η Βασιλεία των ουρανών μεταφυτεύθηκε στη γη.

Οι άγγελοι συνομιλούν με τους ανθρώπους.

Όλα έγιναν ένα.

Γιατί;

Γιατί κατέβηκε ο Θεός στη γη και ο άνθρωπος ανέβηκε στους ουραμούς. Κατέβηκε ο Θεός στη γη και πάλι βρίσκεται στον ουρανό. Ολόκληρος είναι στον ουρανό και ολόκληρος στην γη. Έγινε άνθρωπος και είναι Θεός. Είναι Θεός και έλαβε σάρκα. Κρατιέται σε παρθενική αγκαλιά και στα χέρια Του κρατά όλη την οικουμένη...».